El Barça en caiguda lliure.

Opinió | 02-11-2014 | 09:37

L'actual junta del FC Barcelona ha de plegar d'una vegada de manera urgent. Pel bé del club, del futbol i dels futbolistes i del país, atesa la seva envergadura i incidència a nivell nacional, com a símbol de Catalunya. Els agradi o no, Joan Laporta va deixar un Barça triomfant. I Núñez, un convicte condemnat per corrupció, és a punt d'entrar a la presó (no entenc com encara és en llibertat). Per això, els que en el fons volien manar per perpetuar el victimisme nuñista, en veure el tarannà de Joan Laporta davant els fets nacionals catalans i la seva implicació en aquests i el país, de seguida el van intentar erosionar. En el seu cercle botifler i acomplexat, només estava permès un catalanisme de xiruca i de ballar sardanes els diumenges. I punt. Per això el van anar a massacrar i el van difamar fins a la sacietat de manera vergonyant, amb ràbia de qui se sap inferior i clava la daga per l'esquena al que és més inteligent, està amb el poble i en sap més. Com han fet el franquista opusdeista Jorge Fernández Díaz i el PP i els seus pamfletaris de la brunete mediàtica amb l'alcalde Trias. Era l'argumentari de la teoria dels atemptats dels trens de Madrid, en què l'altre presumpte corrupte Acebes reiterava per activa i per passiva "ha sido ETA". Lamentables argumentaris els de la caspa, o potser millor dir la casta?

Xavier Trias, un home social demòcrata, amb una bonhomia i honradesa de llarga trajectòria, ha demostrat a la caverna de manera immediata i amb documents fidedignes segellats pels bancs i les autoritats suïsses, que les acusacions fetes contra ell pel pamflet El Mundo eren falses i molt greus. Querella immediata contra aquests empastifadors de persones i acceptada a tràmit. Si els tractessin com l'inefable Tribunal Constitucional tracta Catalunya, ara haurien de suspendre les edicions fins que aquest tribunal de franquistes es pronunciés. Tothom sabrà de què parlo. Ja van voler fer el mateix amb el president Mas, i no se'n van sortir.

En aquest mateix sentit, Joan Laporta ha estat declarat per un jutjat amb titular competent, no culpable de cap delicte. I en comptes de humilitat, l'actual junta del Barça, amb un president titella que ningú no ha elegit, treu la bava biliar i torna a l'atac frontal. Atureu! atureu! que el vostre messianisme només és cosa vostra, però de retruc embruta el club que és de tots, el país, que també és de tots, i fa trontollar la trajectòria esportiva al terreny de joc. Atureu. Però no: "recorrerem!", han anunciat, a l'estil Rajoy i PP, que impugnen el que surt de l'ideari del poble de Catalunya i que avala la Generalitat amb lleis fetes i aprovades al Parlament de Catalunya.

Aquesta és la junta del Barça? D'un equip que ho ha guanyat tot, que ha demostrat moltes coses i que està considerat el millor o un dels millors equips del món? Quina humanitat i vocació de fer país i sumar dividends demostren, en pretèrit en present i en futur, aquests personatges? On porta ara recórrer un veredicte més que just i obvi? Pagant qui? Tots els socis? Què s'han cregut aquests administradors que es senten propietaris? No en són de propietaris. El Barça, que és més que un club i més que tots aquests insignificants, és patrimoni dels seus socis. I també és el primer patrimoni esportiu de Catalunya, no pas de cap president ni de cap junta prepotent. I aquests capsigranys espanyolistes (per dir-ho moderadament) hereus de l'ara convicte franquista i exsoci de l'Espanyol, José Luis Nuñez, no el poden manipular i enfonsar-lo com ho estan fent.

Els "nuñitos" han possibilitat la tornada el feixisme espanyolista al Camp Nou amb els defenestrats per Laporta, Boixos Nois, al qual van amenaçar de mort. Tot i que la seva jugada els va sortir malament perquè no han pogut materialitzar la corba fatxa impulsada per les juntes nuñistes i gasparistes, ni han aconseguit que a cada minut 17,14, el clam del camp no fos la cantarella in-inde-independència. A cada partit. Esborren UNICEF de la samarreta per posar-hi el nom d'un país impresentable i dictatorial com Qatar, que no respecta els drets humans ni els de les dones, i que provoca vergonya aliena a tot demòcrata. A ells no, clar. Perquè no en són. Fan fitxatges que són de riota general (calia pagar una morterada per Suarez? un agressor malaltís que no toca bola pagat amb diners de tots...). S'afegeixen al Dret a Decidir com alguns cagadubtes d'UDC, ara sí, ara no, i...com que la massa blaugrana ho reclama, doncs, finalment, sí. Forçat i poc sortit del cor, queda clar. Fins i tot, en aquest aspecte nacional català, l'exclub de Sarrià els ha superat. I no tinc cap simpatia per l'Espanyol, que quedi clar. Que concebo com el primer rival esportiu.

Per això penso que aquest no és el meu Barça; només n'és una caricatura dolenta i rebaixada a la mínima expressió, més semblant als temps com els anys 60 del segle passat, que als 15 d'aquest. Però, ves a saber, potser és el que pretenien en ocupar les poltrones aquests "ganes". Cosa que van aconseguir amb mètodes tan transparents com l'ajut inestimable d'individus tan lamentables en tots els aspectes com l'Oriol Giralt (del qual jo, personalment en podria escriure tota una Bíblia, i no precisament de virtuts), o en Pla, que tira la pedra i amaga la mà. O la resta de la claca ben pagada. Quins personatges teledirigits, Déu meu! I quin tarannà més poc ètic, en un club que hauria de ser mirall de valors en tots els aspectes.

El Barça, i la gent que s'estima el club de tot cor, haurien de fer una catarsi i no tornar al passat recent mai més. Per principis i per dignitat. Sí al passat gloriós, que es nega sistemàticament des del silenci i s'intenta esborrar. Com l'assassinat del president Josep Sunyol, afusellat a la Sierra del Guadarrama el 1936 per les tropes franquistes sense judici previ. La figura de Josep Sunyol va quedar sense reconeixement fins a l'any 1996 quan Antoni Strubell i Trueta i Francesc Gordo i Guarinos van fundar els Amics de Josep Sunyol. I el Barça de Rossell, suposem que per intentar infructuosament arribar a l'alçària de defensa que dels drets nacionals catalans han fet i fan molts homes i dones honorables i destacats del nostre país, el 3 de desembre del 2011 li va retre un homenatge al Camp Nou, abans d'un partit contra el Llevant. Abans d'un partit contra el Llevant!, on hi devia haver un quart d'entrada, si hi era... Quin greuge per un home que s'hi va deixar la pell. I per la seva família. Això val la vida d'un home que la va donar pel país, pel club i pels seus valors nacionals? L'avui corrupte Núñez, en sabia res d'en Sunyol? Mai no li va passar pel cap rehabilitar-lo públicament? Ah, calla, que ell i en Gaspart són del PP. "No hase falta desir nada más", que va dir l'alemany del Barça i després del Madrid.

Abans d'ahir, a un home bo i representatiu dels valors esportius blaugranes, Gustau Biosca, ens va deixar a 86 anys. Era amic personal del meu pare i havia visitat la nostra casa de Falset i dinat al restaurant del meu progenitor diverses vegades. vaig vessar llàgrimes quan ahir a l'Estadi li van

dedicar un minut de silenci amb la melodia del mestre Pau Casals de fons. Però, és únicament això el que es mereix una icona del gran Barça de les Cinc Copes, aconseguides en els pitjors anys viscuts pel nostre país des de la Guerra de Successió? Un minut de silenci? com quan traspassa un directiu o jugador d'un equip que no té res a veure amb nosaltres? Quants homenatges li va fer el Barça de Núñez a Samaranch, abans i després de traspassar? un falangista, franquista, que era de l'Espanyol. Repassem l'hemeroteca, i contrastem. Aquesta és una junta d'espanyolitzants disfressats de catalanistes lights, folkloristes de l'espardenya i el calçot, que supediten Catalunya a un fet regional, pintoresc, acomplexat i subrogat, com van dictar a canvi d'un milió de morts el Caudillo i la nomenclatura feixista de l'altiplà. I avui Catalunya està a punt d'assolir la seva independència política, mireu si van lluny d'òsques aquests senyors caducs. Uns amants de l'estatus quo espanyol, hereu de la dictadura, del qual en reben molts avantatges mentre hi ha catalans que no arriben a final de mes, dormen als caixers o perden la feina tenint una família al seu càrrec. Prou! Dimitiu d'una vegada, d'una punyetera vegada, i deixeu el Barça i Catalunya en pau, que la massa social blaugrana no té res a veure amb el vostre tarannà de nens acomodats prepotents i esclaus de l'Espanya uniformista i immobilista que va tan bé a les vostres butxaques i a les vostres famílies. El Barça és més que un club, i molt més que vosaltres, que no el representeu en gairebé cap aspecte.

Se us ha vist la ceba i heu enganyat la majoria de barcelonistes. Però tot té la seva fi, com el franquisme, que ni que avui encara estigui ben viu a Espanya. I en vam tenir una prova fefaent no fa gaires dies al Parlament de Catalunya a càrrec d'uns feixistes que va convidar el PP. Però em fa molt l'efecte que, ben aviat, aquesta xacra s'acabarà per sempre. I, això sí, serà en detriment de tots els col?laboracionistes que erosionen tant com poden Catalunya i perverteixen l'accepció de la paraula democràcia. Personatges com els de l'actual junta del Barça inclosos. Per això demano que pleguin. Per fer fora la pudor de podrit i d'aire viciat dels despatxos d'Arístides Mallol. Que passi l'aire fresc, i que ho ventili tot ben ventilat, de dalt a baix.

Autor: Santi Capellera i Rabassó/GN